

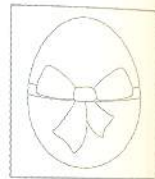
Як пінгвінятка сонечко шукала

На да-ле-ко-му Пів-ніч-но-му по-лю-сі у бать-ка

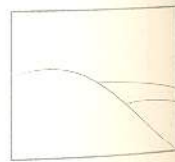
та ма-те-рі пінг-ві-ні-хи ви-лу-пи-ло-ся з

ма-лень-ке пінг-ві-нят-ко, я-ко-го на-зва-ли Нор-дік.

Ко-ли він під-ріс, то здру-жив-ся з пінг-ві-нят-ком

Пі-не-ю. Во-ни ра-зом ка-та-ли-ся з льо-до-во-ї

на , вчи-ли-ся три-ма-ти-ся на

ли нав-ви-пе-ред-ки на . Дру-зі лі-пи-ли зі

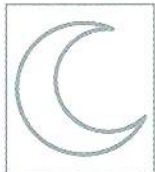

та

та лю-би-ли гра-ти-ся в .

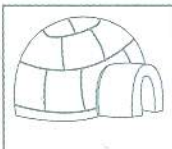
Від на-ро-джен-ня Нор-дік завж-ди ба-чив на

не-бі яск-ра-ве со-неч-ко, а-ле ми-нув час і на по-люс при-йшла по-ляр-на ніч. За по-тем-ні-ша-ло, на не-бі з'я-вив-ся та ба-га-то .

– Де по-ді-ло-ся со-неч-ко і ко-ли во-но знов ви-йде на не-бо? – за-пи-та-ло пінг-ві-нят-ко у .

– Про-йде ще пів-ро-ку і то-ді день знов змі-нить ніч, а по-ки що бу-де тем-но. Ти швид-ко звик-неш до цих змін, – від-по-ві-ла ма-ту-ся.

– Як до цьо-го мож-на звик-ну-ти? – зди-ву-вав-ся . – Тре-ба щось ро-би-ти, – ви-рі-шив він і по-біг до под-руж-ки Пі-ні по-ра-ди-ти-ся.

Ко-ли Нор-дік роз-по-вів по-дру-зі сум-ну но-ви-